

Phần 9

Chương 41

Tùng Là Hai Đứa Trẻ Vô Tư

Năm ấy khi quen biết Lâm Hi Hòa, Thẩm Hành mới chỉ mười một tuổi, vừa tới kinh thành không lâu, không hề biết đến cái gì gọi là đoan trang hiền thực.

Đương nhiên, nàng cũng hoàn toàn không biết con cái nhà cao cửa rộng nghĩa là gì, càng không có ý thức về thân phận và địa vị. Trên thực tế, ở sơn trang Vân Hạ nơi nàng ở, với địa vị con gái tôn chủ đầy tôn quý, nàng vẫn luôn rất được tôn trọng mà. Vậy nên, nàng mới không sao hiểu nổi, sau khi tới kinh thành rồi, tại sao cứ phải ngày ngày ân cần hư tình giả ý như thế chứ. Lần đầu tiên nàng phải chịu đựng sự khinh thường của hạ nhân, là lúc cha mang theo nàng tới phủ Thừa Tướng thăm hỏi. Khi đó nàng cảm thấy cực kỳ mới mẻ, bởi vì cái loại khinh thường này, nàng nghĩ rằng chỉ nhìn thấy ở mấy ông thầy đoán mệnh ra vẻ cao nhân. Cho nên, Thẩm Hành còn vô cùng vui sướng lật lật mí mắt đối phương: “Ngươi lộn lại đi cho ta nhìn một chút.” Có lẽ người hầu kia cảm thấy hành vi như vậy của nàng đã mạo phạm đến hắn, nhảy lên nói: “Ngươi chờ đó, ta gọi chủ nhân ta đến làm chủ.” Đó cũng là lần đầu tiên nàng gặp Lâm Hi Hòa. Người được mời tới chủ trì chính nghĩa Lâm đại công tử mặc một chiếc trường bào cẩm tú, cánh tay nhỏ nhất nhất đoan chính để yên phía trước, rất có khí thế.

Nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú kia, tán thưởng ngợi khen: “Chủ nhân ngươi nhìn thật nhân mô cầu dạng⁽¹⁾, hơi bị có khí chất đấy.”

Xin tha thứ cho vốn từ vựng bần cùng của nàng khi đó, bởi có một người mẹ ruột chỉ nhìn hiểu bìa Tam Tự Kinh, đứa bé bên cạnh bà đương nhiên cũng chỉ có thể tiếp bước mà thôi. Nàng nói được câu thành ngữ bốn chữ “nhân mô cầu dạng” này cũng được xem là một bước nhảy vọt rồi.

Còn nhớ lúc đó, trong nháy mắt Lâm Hi Hòa kinh ngạc đến đứng hình. Có lẽ suốt mười ba năm trong cuộc đời này, chưa bao giờ hắn gặp phải người con gái nào lại to gan đến vậy, nhất thời đứng choáng váng giữa sân. Người hầu nhỏ bên cạnh vênh miệng mắng: “Ngươi thật to gan, dám sỉ nhục công tử nhà ta thế à.”

Nàng trợn to mắt: “Hóa ra câu này là để mắng người hả?” Lúc đó nàng đi ngang qua một tửu quán, bà chủ có nói như vậy mà. Nguyên văn câu nói của bà ta là: “Đề ý cẩn thận mấy vị công tử ăn mặc nhân mô cầu dạng trong kia, đều là kẻ có tiền cả đấy, đưa thêm nhiều thức ăn ngon vào.”

Lâm Hi Hòa không phải công tử có tiền sao?

Mà nói lại, lời này phải đổi thành, nhi tử của người nhân mô cầu dạng mới gọi là chuẩn xác.

Sau khi về nhà, nàng trích lại nguyên văn câu nói kia nói với cha mình, dọa cho người cha thư sinh yếu đuối nhất gan của nàng khóc suốt hồi lâu.

Khi đó Thảm Quát chỉ là một Điện Nghi Lục phẩm, bởi vì tài viết văn đã từng nhắc qua kia mà được Lâm Phương Tri coi trọng, gọi ông đến làm thầy dạy học cho muội muội Lâm Hi Hòa Lâm Uyển Thanh.

Ai ngờ mới vừa làm chưa được bao lâu, Thảm Hành đã chọc giận trưởng tử nhà Thừa tướng. Nàng đầy trượng nghĩa vỗ vỗ vai cha, thề son sắt nói: “Cha yên tâm, dù có xảy ra chuyện gì con cũng sẽ chịu trách nhiệm hết mà.” Một quãng thời gian rất dài sau đó, nàng đều đối đãi phương đến trả thù. Trong trí nhớ rất không tốt của nàng, “Quan nhị gia môn” kiêng kỵ nhất là đụng phải loại “dã nha đầu quê mùa” như mình vậy. Lúc trước nhi tử của Lưu đại nhân bị nàng đánh rơi mất hai cái răng cửa cũng là ví dụ tốt nhất đó thôi. Chỉ là, rất lâu sau đó, nàng cũng không nhận được mấy thứ như kiểu gà chết, vịt chết, ném đá công kích các kiểu. Hờ hững bình tĩnh như vậy càng khiến cho nàng cảm thấy lòng bất an. Thế là, sau giờ Ngọ một ngày mùa đông, nàng lặng lẽ đi vào thư phòng Lâm Hi Hòa. Ngày đó ánh mặt trời hết sức dịu êm, từng cơn gió nhẹ thổi khẽ trước mặt bàn, người thiếu niên uốn thẳng sống lưng kia đang chấp bút vẽ tranh.

Nhìn thấy nàng đi vào, khuôn mặt hiện lên vẻ bất ngờ. Nàng xua tay ra hiệu: “Ta, ta không phải tới quấy rối. Chuyện lần trước là do ta không đúng, ta đến xin lỗi người.” Chuyện nhận lỗi như này cũng là lần đầu tiên làm thử, cho nên khuôn mặt nàng vẫn có chút ngại ngùng. “Ta biết chữ không nhiều, không biết cái từ kia ý xấu, người đừng trách ta.” Thảm Hành nói xong, một lát sau cũng không nghe thấy hồi âm, nàng chỉ cho là hẳn không kiên nhẫn trò chuyện với người như mình, trong lòng cũng không để ý nhiều, liền đi thẳng ra cửa.

“Người vừa mới nói, người không biết chữ?” Giọng nói của hắn đột ngột vang lên từ phía sau, nhẹ nhàng trong trẻo, vô cùng êm tai. Đó là lần đầu tiên nàng nghe thấy hắn mở lời, sưng sờ gật đầu một cái. “Cũng không phải không biết, chỉ là biết không nhiều mà thôi.”

Có lẽ người kia cũng không ngờ được, đường đường là con gái tiến sĩ lại không hề biết chữ, trên khuôn mặt Lâm Hi Hòa lại xuất hiện sự kinh ngạc như lần đầu gặp gỡ. Tiếp đó, hắn lại nở nụ cười.

“Vậy để ta dạy cho muội đi.”

Tình bạn thưở thiếu thời vẫn luôn đơn thuần như vậy, mặc dù lúc đầu có xảy ra ít chuyện nhỏ không vui, nhưng rất nhanh sau đó bọn trẻ đều vút hết sau đầu. Cha Thảm Hành ở trong phủ làm thầy cho Lâm tiểu thư, mà ca ca Lâm tiểu thư lại âm thầm trở thành thầy giáo nhỏ cho Thảm Hành. Sau khi Thảm Quát biết được chuyện này, ông còn hơi ghen tị bảo: “Cha dạy con học chữ thì nhất quyết

cũng không chịu, sao Lâm tiểu công tử vừa nói, con đã vội vàng đồng ý thế chứ.” Thảm Hành cười tươi như hoa, lúc lắc đầu: “Không giống nhau mà, trong sách có câu đẹp tươi như ngọc, dung nhan của cha đầu có được như khối ngọc Hi Hòa, đương nhiên con sẽ nguyện ý nghe lời hấn.” Một cô bé mười một tuổi, một thiếu niên mười ba tuổi, cho dù người hai nhà cũng từng lo lắng hai người sẽ nảy sinh tình cảm, nhưng nhìn dáng vẻ vô tư của hai đứa nhỏ, hơn nữa cũng liền cười bỏ qua.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như khi đó người lớn hai bên có thể nghĩ tới tính chất nghiêm trọng của câu chuyện sau này, có lẽ dù bằng cách nào đi nữa họ cũng sẽ không để mặc hai người như vậy.

Lâm Hi Hòa là công tử thế gia, cũng không có quá nhiều thời gian nhàn rỗi. Có lúc Thảm Hành đến, cũng chỉ ngồi vùi đầu trong thư phòng của hấn, nghe hấn đọc vài bài thơ. Nhắc tới cũng kỳ, những câu thơ thường ngày làm cho nàng cảm thấy nhưc đầu kia, vang lên từ miệng Lâm Hi Hòa lại trở nên vô cùng êm tai. Thời gian thấm thoát, đảo mắt đã qua ba năm.

Từ một con nhóc không màng thế sự Thảm Hành từ từ trở nên duyên dáng yêu kiều, mà Lâm Hi Hòa cũng dần dần trưởng thành thành một thiếu niên nho nhã và tuấn lãng.

Thừa tướng đại nhân vận dụng quan hệ ở Thái Học Viện, giúp hấn được học tập cùng các Hoàng tử. Trước khi tiến cung, Thảm Hành lần trong một đồng nha hoàn bà tử đến tiễn hấn, chiếc mũi lạnh cóng đỏ bừng. Hai người nhìn nhau một lúc lâu cũng không biết mở miệng nói gì. Cuối cùng, Thảm Hành mở miệng nói trước: “Vài ngày trước muội đọc thơ của Tần Quan, trong đó nói, lưỡng nhân yếu thị trường cửu thì, bất tại hồ triều cửu văn ngũ.”

Lâm Hi Hòa nhìn nàng cười lớn: “Là lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triều triều mộ mộ.” Thế nhưng hấn cười xong lại trầm ngâm một lúc. Ánh mắt nhu tình nhìn nàng hỏi: “Vậy muội có hiểu câu thơ này có ý nghĩa gì không?” Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, thản nhiên đáp lại.

“Đại khái là, hai người sắp chia ly, nhưng trong lòng vẫn còn tình nghĩa, vì thế cho dù không thường gặp nhau, khi gặp lại vẫn có thể như lúc ban đầu. Sau khi huynh đi muội sẽ không chơi với người khác, huynh cũng phải vậy đó.”

Lâm Hi Hòa không nhịn được vuốt ve đỉnh đầu nàng. “Được, ta cũng không chơi với người khác. Tiểu Hành của ta đáng yêu như vậy, sao ta có thể để ý đến người khác được đây.” Xưa nay Thảm Hành chưa từng thấy hấn nghiêm túc như ngày đó, không biết sao liền đỏ mặt, đưa tay đẩy hấn ra: “Huynh đi vào đi, muội đi trước.” Sau đó cũng không ở lại lâu, nàng xoay người chạy vội.

Dưới ánh tà dương, thiếu niên áo gấm cầm quyển sách trong tay, ngây ngốc nhìn bóng lưng cô gái rời đi, lâu thật lâu vẫn chưa thể hồi thần. Như thể có gì đó đã bắt đầu đổi thay.

Ghi chú:

1. Không bằng sức vật.

Chương 42

Phủ Thêm Giá Y

Trường thái học là nơi đọc sách của con cháu hoàng gia, Lâm Hi Hòa là cháu ruột Ngọc quý phi, cũng xem như dựa hơi vào danh vị của cô mình.

Sau khi vào trường, hoàn cảnh ở đó còn phức tạp hơn hẳn tưởng. Mỗi ngày ngoại trừ phải chuẩn bị đủ thứ, còn bận bịu hơn cả hoàn thành các bài học Phu tử đã giao.

Ở nhà là con trai trưởng, đột nhiên đi tới đây rồi dù cha mình là quan nhất phẩm đương triều, hẳn vẫn phải cúi mình khom lưng, đương nhiên sẽ khó mà thích ứng.

Lúc mới bắt đầu vẫn còn khá nhàn hạ, hẳn còn đưa mấy phong thơ cho cận thị mang ra ngoài gửi tới Thẩm Hành.

Sau rồi bận bịu đến mức, ba mươi, năm mươi ngày mới viết được chút ít.

Đến cuối cùng, hẳn sai người đưa cho nha đầu kia mấy món đồ linh tinh, lúc nào cần thì nhìn tới, rồi cũng quên bống nàng luôn.

Lâm Hi Hòa vẫn tin, những gì mà Thẩm Hành quý trọng, dù dài hay ngắn, thứ gì tốt nàng cũng cất vào hộp gỗ.

Đó là hộp gấm trang sức mà cha nàng mua cho, bằng gỗ tử đàn, được chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Nàng muốn cất hết những thứ trân quý của hai người vào trong.

Nhưng rồi dần dần, số lượng càng ngày càng giảm thiểu. Viết đủ thứ linh tinh qua loa, ngay cả người không có học thức gì như nàng cũng nhận ra.

Chắc là hẳn bận quá rồi.

Nàng vẫn luôn tự an ủi mình như vậy.

Ngày sau đó, nàng cũng từng hỏi cha mình, bài thơ Tàn Quan kia có ý nghĩa gì vậy.

Thẩm Quát kỳ lạ nhìn nàng, rồi lại thờ dài một tiếng: “Tuổi con còn nhỏ, khi nào lớn hơn cha sẽ nói cho nghe.”

Có thể nàng cũng hiểu được sơ sơ ý nghĩa trong bài đó. Ánh mắt nóng rực mà Lâm Hi Hòa nhìn mình ngày ấy rốt cục có ý nghĩa gì.

Thiếu nữ mới biết yêu đều có những ảo tưởng mà người bên ngoài không thể nào hiểu được.

Lâm Hi Hòa không hồi âm, nàng lại mang những thứ hấn gửi ngày ngày lật xem. Tỉnh thoảng lại cười khúc khích, đôi lúc xuất thần, sau đó mỗi ngày lại viết mấy chuyện lí thú của bản thân kể lại cho hấn, như một đứa bé nóng lòng muốn kể.

Đến khi nhận được hồi âm của hấn là lúc nào, Thẩm Hành cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết là nét chữ cứng cáp trên tờ giấy đã tinh tế hơn xưa.

Nàng vui mừng nhảy lên đỉnh mái hiên, giẫm đạp làm rơi xuống không biết bao nhiêu vụn đá.

Sau khi nhận thư, nàng lại càng viết nhiều hơn.

Thậm chí có hôm buổi trưa mới viết, đến lúc mặt trời lặn nàng đã nhận được hồi âm của hấn.

Quãng thời gian đó đúng là hồi ức khó quên nhất trong đời nàng. Mấy câu nói ngày ấy chẳng qua là những câu chữ tình cảm ngô nghê, xinh đẹp và thuần túy.

Lúc sắp hết năm, Lâm Hi Hòa từ trong cung trở về.

Nàng mặc một bộ đồ mới đứng trước cửa chờ mong hấn, cười nhẹ đoan trang.

Trên mặt hấn có mấy phần kinh ngạc, dường như không ngờ một nha đầu chuyên gây chuyện thị phi cũng có lúc yên tĩnh như thiếu nữ như lúc này.

Hấn cởi chiếc áo choàng lông cừu ra khoác lên người nàng, khẽ cười nói: “Hay là uống được loại thuốc gì trị bướng bỉnh rồi? Sao lại ngoan ngoãn vậy chứ?”

Nàng cười to đưa xấp giấy viết thư trong tay áo.

“Không phải huynh nói, cô nương gia tỉnh thoảng không tốt là ngây thơ, còn quá không tốt sẽ trở thành khốc lóc om sòm mà? Muội đang học theo lời huynh nói, học cách tĩnh lặng vừa phải, huynh viết mà cũng quên à?”

Hấn nhìn bức thư kia hồi lâu, một lát sau mới nói câu: “Làm sao mà quên được, ta ở trong cung, vẫn luôn nhớ tới nàng.”

Lúc đó nhìn dáng vẻ sững sờ rất lạ lùng, nàng cũng không hỏi thêm gì nữa, lại tiếp tục vui mừng trở lại.

Qua năm nay Lâm Hi Hòa đã mười bảy, bên người con cháu thị tộc đều có người thông phòng.

Hấn kéo Thẩm Hành hỏi nàng, có muốn gả cho hấn làm thiếp hay không.

Trong thâm căn cố đế của hấn, xuất thân của Thẩm Hành như vậy làm thiếp cũng đã là cát nhắc cho Thẩm gia rồi.

Nàng kiên định lắc đầu, câu nói này thực sự đã khiến cho lòng nàng khổ sở.

Cha của nàng cả đời chỉ có một mình nương, cưới hỏi đàng hoàng.

Nàng đã gặp mấy di nương trong phủ Thừa tướng đại nhân, mặc dù cười tươi như hoa, nhưng khoe miệng vẫn cong lên đầy cay đắng.

Nàng cảm thấy lòng mình đè nén, Lâm Hi Hòa cũng vì chuyện nàng “không biết cân nhắc” mà sâu não uất ức khá lâu.

Có lẽ đó là trận chiến tranh lạnh đầu tiên kể từ khi họ biết.

Nàng ở kinh thành không có mấy bạn thân, người giao thiệp duy nhất là muội muội của Đô úy Trương Trung Viễn, Trương Văn Quân.

Nàng ôm một mớ tâm sự đến gặp nàng ta tố khổ, cũng thử hỏi dò xem, mình làm vậy có phải quá quá đoán không.

Trương Văn Quân luôn hiền lành ngoan ngoãn, hiếm khi lại nói với nàng như chém đinh chặt sắt:

“Có một số việc có thể thỏa hiệp, nhưng một số chuyện thì không được nhượng bộ. Nếu Lâm đại công tử thật sự yêu nàng thì nhất định sẽ để nàng làm chính thất”.

Thẩm Hành lắc đầu, cái nàng quan tâm không phải là danh phận, nàng chỉ muốn làm thê tử đường đường chính chính của hắn mà thôi.

Sau khi náo loạn một hồi, Lâm Hi Hòa tới cửa tìm nàng.

Nàng nhớ rõ hôm đó là một đêm tuyết đẹp, hắn mặc một bộ nhu bào màu lam nhạt đứng ngoài cửa nhà nàng.

Tuyết phát phơ trên mái đầu của hắn, như một pho tượng vừa lăn từ trong tuyết chui ra.

Hắn có uống ít rượu, mùa hoa quế nồng đậm phảng phất giữa hai người.

Hắn nói với nàng: “Thẩm Hành, chúng ta kết hôn đi.”

Cho đến ngày hôm nay, nàng vẫn nhớ sự kích động lan tràn trong cơ thể.

Nàng run rẩy hỏi hắn: “Có thật không huynh?”

Hắn gật đầu, nhưng lại nói một câu khiến cho nàng như hiểu như không.

“Nếu như đây là điều nàng muốn, vậy ta sẽ cho nàng.”

Trước đại hôn một ngày, nàng tự tay cầm viết thiệp mời đi tìm Trương Văn Quân, cảm ơn chuyện nàng đã ở bên hòa giải, cũng mời ngày đại hôn đó nhớ đến uống chén rượu mừng.

Lúc đó hai người trao đổi tin tức đều phải nhờ nàng ấy, nàng cứ nghĩ rằng việc vui này, Văn Quân mới đúng là bà mối.

Nhưng hình như nàng ấy lại không vui như vậy, chỉ là khi ấy Thẩm Hành vui vẻ quá, cũng không để tâm đến khuôn mặt trắng bệch tức thời của người kia.

Ngày hôn lễ, cha nàng ngồi trong phòng lẳng lẳng nhìn nàng khoác giá y, máy lân há mồm cuối cùng lại hóa thành tiếng thở dài.

Ý ông muốn nói, nàng hiểu.

Thế nhưng người đang đắm chìm trong tình yêu thì không bận lòng đến những sốt ruột của người làm phụ thân.

Nàng vẫn cố chấp cho rằng, hôn nhân là một chuyện rất đơn giản. Chẳng liên quan gì đến thân phận hay dòng dõi.

Ngày kết hôn, trọng thần trong triều đến hơn phân nửa, dồn dập tặng lễ chúc mừng.

Nhưng thực ra họ chỉ đưa có vài tấm thiệp mời.

Thẩm Hành cho rằng đó là chủ ý của Lâm Hi Hòa, mà hẳn, lại chỉ nhú lại lông mày nhìn nàng mà thôi.

Lúc khấu lạy trời đất, nàng không có cao đường để bái.

Phụ thân Lâm Hi Hòa đã tới Tương Đô, mẹ của hắn cũng không muốn tới dự hôn lễ này.

Tới lúc phu thê giao bái thì lại có một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên. Thừa tướng đại nhân mà nàng nên gọi “ba chồng” không biết đã nghe tin từ đâu, mặt mày tái nhợt kéo nàng lại, la lối chất vấn hỏi rốt cục nàng đã cho con trai ông ăn phải thuốc gì, khiến hắn hồ đồ đến vậy.

Nàng muốn nói, không có, hai người chỉ yêu nhau thôi, nên muốn ở gần nhau.

Đôi phương lại hoàn toàn không cho nàng cơ hội cãi lại, ông sai người gỡ hết vải đỏ trước mặt mọi người.

Lấy chân giẫm đạp lên chiếc khăn voan màu đỏ, lạnh lùng nói với nàng:

“Chim sẻ muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng hả, cũng phải nhìn xem ổ của con phượng hoàng này cô có xứng được ở hay không.”

Tân khách bị ngăn cách bởi một cánh cửa chính, Lâm Thừa tướng đóng cửa thả “chó”, để một đám thân vệ mang gậy gộc tới thăm hỏi người nàng.

Nàng cắn chặt hàm răng, kiên cường ngẩng đầu nhìn Lâm Hi Hòa trong góc nhỏ.

Sắc mặt hắn vẫn trắng xám như vậy, thấy nàng nhìn sang mới không kìm lòng được bước về trước một bước.

Lâm Phương Tri nói với hắn:

“Nếu mày chịu từ bỏ địa vị ở Lâm phủ, thân phận con trai trưởng Thừa tướng, thì mày có thể lấy nàng ta”.

Nàng nhìn thấy đôi mắt kia đang giãy giụa, cũng nhìn được sự đau lòng khổ tâm. Thế nhưng nàng còn nhìn được, sau câu nói đó, đôi giày đỏ không di chuyển thêm một bước.

Tất cả đều trở nên không còn ý nghĩa.

Nàng từ bỏ phản kháng, đau đớn đến mức cơ thể cũng mất đi cảm giác.

Lúc cha nàng xông từ ngoài cửa vào.

Nàng không biết cơ thể yếu ớt thư sinh của ông làm sao có thể ngăn được mấy thủ vệ cường tráng đó, nàng chỉ biết ông lấy thân mình bảo vệ nàng rất chặt. Dù ai kéo ai đẩy cũng không suy suyển nửa phần.

Nàng nghe tiếng ông run rẩy cầu xin: “Là thần không biết dạy con, tất cả mọi chuyện, Thảm Quát đều đồng ý tự mình gánh chịu. Xin Thừa tướng đại nhân khai ân, buông tha cho con gái của ta.”

Chương 43

Nàng Là Phần Thưởng Hậu Hĩnh Trời Ban

Từ khi ra đời Thảm Hành không chảy nước mắt được mấy lần, ngày ấy, nàng lại khóc đến gần như muốn ngất. Không vì gì khác, chỉ là vì sự trẻ người non dạ của mình mà liên lụy đến cha. Lời cầu xin đó như đánh vào nơi sâu nhất trong đáy lòng nàng, đau, đau đến tê tâm liệt phế. Lâm Phương Tri hơi cúi người, từ trên cao nhìn xuống nói: “Chỉ một câu không biết cách dạy con đã muốn chối bỏ tất cả trách nhiệm à? Thảm Quát, ông nghĩ Lâm phủ ta là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Với thân phận tôn quý của ông, trò cười này cũng là sự sỉ nhục lớn nhất. Ông thản nhiên nhìn mấy kẻ thuộc hạ kia.

“Còn thất thần làm gì? Không nghe Thảm đại nhân nói một mình gánh chịu hả? Ta cũng muốn nhìn xem xem, xương cốt hấn cứng chắc đến mức nào, có thể chịu đựng được bao nhiêu.”

Đứng trước mặt Thừa tướng quyền khuynh thiên hạ, một tên quan lục phẩm nho nhỏ chẳng khác nào con kiến. Lâm Phương Tri cảm thấy, xem như lão cũng nhớ chút tình cảm cũ xưa, ít nhất mình còn chưa đòi mạng của Thảm Quát.

Thân vệ Lâm phủ đều là kẻ thức thời, đương nhiên họ cũng hiểu được ý tứ trong lời người kia nói. Liếc mắt nhìn nhau, bọn chúng đồng loạt chuyển sang gậy gộc thô to, bước tới.

Thảm Hành đã không còn nhớ rõ những chuyện hỗn loạn trong ngày ấy, nàng chỉ nhớ, khi một gậy kia hung hãn đánh vào đùi phụ thân, nàng đã chẳng còn quan tâm đến điều gì hơn nữa.

Nàng như phát điên giãy thoát khỏi tất cả kiềm chế, như phát điên chém đứt cổ tên thân vệ kia. Mọi người đều sững sờ, bởi vì ngay cả Lâm Hi Hòa cũng không hề biết rằng, Thẩm Hành biết võ. Trường kiếm bên hông là nương nàng tặng cho, nó vốn là của hồi môn của nàng, ngày ấy, nó lại trở thành vũ khí chặt đứt hết thảy mọi hạnh phúc.

Thẩm Hành giết đến đỏ cả mắt, không biết có bao nhiêu người ngã xuống, cũng không biết có bao nhiêu kẻ tiến lên. Khi bóp chặt yết hầu của Lâm Phương Tri, nàng nghe thấy tiếng cha mình gọi. Người nam nhân ấy dồn hết hơi sức lết tới, dùng đôi tay run rẩy ôm chặt lấy nàng.

“Hành Hành, không thể.” Lâm Hi Hòa ở bên lo lắng nhìn nàng: “Tiểu Hành, nàng thả cha ta ra, ta cam đoan hai người có thể toàn vẹn quay về.” Nàng nở nụ cười, cười đến toàn thân run rẩy. Nàng nói: “Lâm Đại công tử, vậy thì, Thẩm Hành đúng là phải đa tạ ngài rồi.”

Một năm đó, nàng mới chỉ mười lăm tuổi, một bộ giá y đỏ rực đứng trong vũng máu, lần đầu tiên nàng biết đau lòng là sao. Nam nhân này, nàng dốc hết tất cả để yêu, nhưng trong lòng hắn nàng vẫn không bằng địa vị và quyền thế. Nàng đỡ tay phụ thân lên vai, chậm chậm bước ra khỏi đại môn Lâm phủ.

Nàng mỉm cười với tất cả tân khách bên ngoài, sau đó thẳng lưng ra ngoài. Mặc dù nhỏ bé, nhưng họ cũng phải kiêu ngạo mà sống tiếp.

Lâm phủ cũng không hề dễ dàng buông tha cho họ như lời đã nói, thậm chí người kia còn vận dụng quyền thế không cho y quán chữa trị cho phụ thân nàng.

Khi khắp nơi đóng cửa không tiếp, đột nhiên có một gã người hầu đến, giao cho Thẩm Quát một tờ giấy. Nàng không biết tờ giấy kia có viết thứ gì, tóm lại, từ ngày đó trở đi, họ không còn bị hiếp bức như trước nữa. Lâm phủ nhân lệnh cho nha hoàn cầm ngân phiếu ba nghìn lượng bạc đến đưa cho nàng, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ như in, vẻ khinh thường trào phúng của nha hoàn đó.

Nàng tưởng như có thể vò nát cả tờ ngân phiếu ấy, nhưng cuối cùng lại chỉ nói một câu: “Thay ta tạ ơn phu nhân.”

Nàng rất cần số bạc kia, không có tự tôn thì đã sao, nàng chỉ muốn phụ thân được bình an thôi mà. Kể từ ngày ấy trở đi Lâm Hi Hòa không còn xuất hiện thêm một lần nào nữa, như thể trong sinh mệnh của nàng không hề tồn tại một thiếu niên như vậy. Lâm phủ phong tỏa tất cả tin tức, nàng không muốn thừa nhận cũng không được, cái gọi là quyền quý quả thật có thể khiến người ta bất lực. Sau đó nữa, nàng nghe được tin Lâm Hi Hòa và Trương Văn Quân thành thân.

Nàng ta làm thiệp cho hắn, nhưng như vậy cũng rất nở mày nở mặt. Y theo cách nói của họ, đại khái là, nữ tử có xuất thân như thế mà vẫn được nhập phủ một cách khá phô trương, vậy cũng xem như vinh hạnh lớn lao lắm rồi.

Nhà Trương Văn Quân cách nhà nàng không xa, khi ấy tiếng pháo rung trời nào động khắp ngã tư đường phố. Cha nàng cố ý bỏ một số tiền lớn mời mấy

gia đình đến trông nàng, nàng lại tâm tình rất tốt cầm một chậu than ra, vất từng phong từng phong thư Lâm Hi Hòa viết cho nàng từ từ thiêu hủy.

Nhìn khói bụi nghi ngút bay lên, nàng nghĩ, đây coi như nàng đang làm lễ tế cho chút tình cảm cuối cùng.

“Ta tin ước nguyện ban đầu của mỗi tình yêu đều vô cùng tốt đẹp, dù kết thúc vội vàng như thế, dù hấn nhanh chóng cưới người khác, nhưng nam nhân lúc trước từng xúc động chạy đến trước cửa nhà ta cầu thân ấy, ta vẫn tin thời khắc đó hấn đã rất chân thành.”

Lúc đó chẳng có ai bức bách, một nam nhân chạy tới cầu thân với nữ tử, không phải Lâm Hi Hòa không thương, chẳng qua hấn càng thương chính bản thân mình hơn thôi mà. Thẩm Hành nói xong, nàng xoay mặt nhìn Tô Nguyệt Cẩm bên cạnh.

“Đây là chuyện cũ của ta và hấn. Chẳng rung động tâm can, cũng không cầu huyết như trên phố đồn đại, thật ra chỉ là một tình yêu yếu ớt không thể sống sót nổi trước hiện thực cuộc sống mà thôi. Mà sở dĩ ta kể chuyện cũ này...”

Nàng trừng mắt nhìn.

“Cho tới bây giờ ngài vẫn chưa từng nói thích ta, cho nên những gì ta nói sau đây, nếu là hiểu sai ý, ngài cứ xem như ta nói điên, nghe rồi quên đi nhé. Còn nếu ta nói đúng rồi, vậy xin ngài hãy nghe hết lời ta nói.”

Nhìn về phía chân trời đen như mực, nàng nhún từng chữ từng chữ một.

“Quyền thế, địa vị, thân phận là ba từ ta ghét cay ghét đắng. Nó buồn cười vậy đấy, ta căm ghét nó đến tận xương tận tủy, nhưng trước sau gì vẫn phải luôn cam chịu, chỉ cần là người sống trên thế tục phạm trần, ai cũng khó tránh vì ba từ đó mà hoàn toàn thay đổi. Quen biết với ngài, ta căm kích trời xanh, đây là phần thưởng hậu hĩnh nhất mà ta được nhận. Ta thích ngài, không biết bắt đầu từ khi nào. Nhưng nếu có thể, ta hy vọng chúng ta có thể duy trì trong phạm vi bằng hữu. Chúng ta có thể không có gì giấu nhau, cũng có thể cùng ngồi dưới mái hiên nói chuyện phiếm. Nhưng chuyện tình yêu...”

Nàng mỉm cười nhìn hấn.

“Ta đã không còn là cô nương mười lăm tuổi, đã qua cái tuổi khờ dại ấy từ lâu, ta chỉ muốn một cuộc sống yên ổn, lập gia đình, giúp chồng dạy con. Cánh cửa Đao Vương phủ quá cao, bước chân Thẩm Hành dù rất lớn cũng sợ sẽ có lúc nhỡ bước mà vạn kiếp bất phục.” Dù có kiên cường hơn nữa, nàng cũng chỉ là một nữ tử mà thôi. Mũi tên khắc cốt xuyên tim đến vậy, nàng thật sự không có dũng khí mà tiếp nhận thêm lần nữa.

Thẩm Hành đi rồi, Tô Nguyệt Cẩm một mình tới thư phòng. Ở vị trí hấn ngồi có thể chạm đến một hộp gỗ bọc bằng vải gấm. Không phải chất gỗ gì quý báu, thậm chí hoa văn khắc trên lớp mặt cũng đã hơi cũ nát, vào một năm nào đó trộm xuất cung, hấn đã mua món đồ này trên đường phố. Khi đó hấn nghĩ,

hắn nhất định phải cất hết những thứ mình quý trọng vào chiếc hòm này đây. Và trên thực tế, quả thực hắn đã làm như vậy. Đây cả hộp là xấp thư tầng tầng lớp lớp, cũng là bí mật hắn giấu kín trong hộp gấm, và từng là niềm an ủi lớn nhất trong những tháng ngày hắn phải nằm trên giường bệnh khi còn trẻ. Hắn nhắm mắt, ngo ngác nhìn thấy những con chữ tiểu triện quen thuộc kia.

“Hi Hòa:

Thấy thư bình an. Thời gian trước huynh nói cơ thể không thoải mái, muội có xem một số sách thuốc, thấy có một phương thuốc có lợi cho chứng bệnh của huynh này, lần này nhân tiện gửi người ta mang vào luôn.

Hi Hòa: muội không am hiểu y thuật nhiều lắm, nhưng cũng biết hoàng liên cực đắng gì gì đó. Nhưng huynh là nam tử mà, phải kiên cường lên chứ, nếu mà sợ đắng, huynh ăn thêm ít điểm tâm ngọt nữa, hữu dụng lắm đó.

Hi Hòa:

... Hắn không biết phải giải thích với Thẩm Hành ra sao, rằng nam tử lúc trước nàng từng vô cùng quý trọng đó, đã tùy tiện vứt lại thư nàng trên mặt cỏ. Hắn cũng không biết nên nói với nàng sao đây, lúc hắn nhất được thư, lúc đầu chỉ là vì nhàm chán mới trả lời lại nó. Nhưng rồi dần dần, viết thư dường như trở thành một thói quen, thậm chí hắn còn bắt đầu phiền chán mỗi khi nhìn thấy ba chữ “Lâm Hi Hòa” trên lạt khoản.

Tô tiểu Vương gia tự cho mình là siêu phàm, thế mà cũng có lúc làm một kẻ trả lời thay buồn cười như thế. Về chuyện hôn lễ của Lâm phủ, không phải hắn không nghe đồn thổi, chỉ là lúc ấy đột nhiên bệnh cũ tái phát, phải trở về Phụng Vu Sơn.

Lúc quay về đã là chuyện của ba năm sau đó. Quế Viên ở bên thờ dài nói lại:

“Vương gia, sao ngài không nói thẳng với Thẩm tiểu thư, năm đó người mà tiểu thư thư từ qua lại, thực ra chính là ngài?”

Hắn đưa tay đặt lên tờ giấy. “Nói hay không nói thì có gì khác nhau sao?” Hắn đã bỏ lỡ nàng một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Chương 44

Ăn Cơm Rau Dưa

Tiếng la hét trên phố thượng kinh.

Một nam tử trung niên mặc áo tang vải thô, đầu đội nón tre lạng lẽ đi bộ dọc theo bức tường.

Vóc người của hắn khá thon gầy, lẫn trong đám người cũng chẳng ai phát hiện. Cả khuôn mặt đều bị bao trùm trong bóng tối, không nhìn ra rõ ràng.

Mưa phùn tới tấp, mặc trang phục đứng bên đường đất quả là không hề bắt mắt chút nào.

Nhưng mà dù như vậy, vẫn không ít người liếc mắt nhìn theo.

“Nhìn kia, tấm lưng kia giống Thảm đại nhân chưa kia?”

“Đúng là giống đến mấy phần, không bằng chúng ta tới hỏi thử xem?”

Vài đại nhân mặc triều phục xì xào bàn tán, giọng điệu không quá lớn, nhưng đủ để khiến nam tử đội nón tre kia cứng đờ cả người, bước chân bất giác nhanh hơn.

Từng bước chao đảo loạng choạng, càng khiến cho người ta thêm phỏng đoán nghi ngờ.

“Vị phía trước ơi, chờ một chút đã.”

“Là Thảm đại nhân phải không? Thảm đại nhân!!”

Mặc đồ như vậy rồi mà còn nhận ra được? Chẳng lẽ bảo hấn lần sau phải mang thêm bát sứ mới tránh được một kiếp à?

Thảm Quát nghe mấy giọng nói kia thì nhưc đầu nỏ óc.

Không phải hấn chỉ muốn yên lặng về nhà ăn một bữa cơm thôi sao? Những người này cứ nhất quyết không chịu bỏ qua cho hấn?

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, một đại nhân vội vàng chạy tới nhắc cái nón tre trên đầu hấn xuống, cười rạng rỡ chấp tay.

“Quả nhiên là Thảm đại nhân, đi phía sau không nhận ra ngài, hóa ra là thay một bộ quần áo khác.”

“Đúng đấy đúng đấy, Thảm đại nhân đi nhanh quá. Mấy người chúng ta theo sau mà không sao đuổi kịp.”

Không đuổi kịp? Vậy sao mà hấn bị cản lại được chứ.

Thảm Quát nhìn nếp nhăn còn đậm hơn cả gót chân chim trên mặt Ngô đại nhân, nghĩ mãi cũng không ra cái chân ngắn cũn này sao lại bước xa đến vậy.

Trong lòng ông đã khóc một dòng sông đầy oan ức và thảm thiết, nhưng trên mặt vẫn cười cợt cứng đờ.

“Thảm gia nhà ta có việc gấp, cho nên phải đi vội, nếu chư vị đại nhân không có việc gì thì ta đi trước một bước nhé.”

Hấn nói xong định nhắc chân rời đi, nhưng lại bị mấy người tay mắt lạnh lẽ này ngăn lại.

“Ai, Thảm đại nhân chớ vội đi mà.”

Người lục tục đuổi tới cũng cùng cười theo.

“Cùng làm quan trong triều cũng nên giao lưu một chút. Nếu gặp phải cũng phải ăn một bữa rau dưa”.

Cơm rau dưa?

Thẩm Quát xoa huyết thái dương đang nhảy lên thỉnh thoảng.

Bữa cơm rau dưa này ông đã ăn hơn nửa tháng, mặc dù chức quan của ông không cao, nhưng cũng chưa đến mức độ phải ăn quýt com người khác.

Từ lần trước sau khi để Thẩm Hành mang thỏ tới cho Đoàn Vương gia, mấy người trong triều gần như phát điên bắt đầu nịnh bợ hấn. Nài ép lôi kéo tranh nhau mời khách không nói, mỗi lần lúc ăn cơm, họ đều thay nhau nói một câu “Thay ta thăm hỏi Thiên tuế gia với nhé.”

Dù rằng ông đã chỉ tay lên trời mà thề, hai mắt rung rung thành thật, ông và Thiên tuế gia thực sự chẳng phải quá thân quen.

Nhưng trên mặt đối phương vẫn mang theo ý cười vô cùng mờ ám. Cái vẻ ngậm hiểu che giấu kia làm cho ông có cảm giác mờ ảo như cười gió đập mây.

“Cơm rau dưa thì thôi vậy.” Ông đưa tay vỗ vỗ ngực mình.

“Gần đây sức khỏe ta không tốt, muốn nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi. Ngày khác khỏi bệnh rồi ta sẽ cùng chư vị đại nhân gặp nhau một buổi.”

Còn ở lại nữa không chừng tâm can tỳ phổi thận của hấn cũng không dùng được mất.

Không ngờ mấy vị đại nhân nghe xong, trên mặt ai cũng đầy vẻ thân thiết lạ thường.

Bộ Lễ Trương đại nhân nói:

“Thẩm đại nhân bị bệnh? Vậy cũng nên khám chữa đàng hoàng, Trương mỗ có biết một vị danh y, y thuật không tầm thường chút nào. Không bằng tới quý phủ ta ngồi nghỉ một chút, ta sai người mời hấn tới xem.”

Lưu đại nhân bên kia nghe xong lại lắc đầu liên tục.

“Ta biết một thầy thuốc có tiếng hơn kia, hay là tới chỗ ta đi.”

Vương đại nhân càng kéo tay Thẩm Quát mạnh hơn:

“Chắc Thẩm đại nhân không biết, Đan ngự y trong cung là đệ đệ của phu nhân ta, ngài theo ta về đi, đảm bảo cao tay hơn đại phu trên phố nhiều lần.”

Người trong triều có mấy ai không mượn gió bẻ măng. Thấy Thẩm Hành được tiếp đãi như vậy, con đường sau này của Thẩm Quát chắc chắn cũng dễ đi hơn người ngoài.

Nếu như không nhân cơ hội này mà kết giao tình khăng khít, đến khi người ta lên cao rồi làm gì cũng chậm chân.

Thẩm Quát không ngờ một câu từ chối của mình lại tạo thành một “tiếng vọng” lớn đến vậy.

Đáng thương cho tấm xương già yếu đuối, bị người ta kéo trái kéo phải một hồi, từ không bệnh cũng trở thành đau ốm.

“Mấy người đang làm gì?”

Một giọng nói ôn hòa thình lình vang lên từ phía sau, chặn đứng tiếng la hét phía bên này lại.

Nam tử đó khoác trên mình bộ trường bào màu trúc xanh đang chậm rãi tản bộ đi sang, khuôn mặt tinh xảo còn có vẻ hiếu kỳ.

Bộ trang phục rộng rãi càng tô điểm vẻ tao nhã xuất trần, nhất thời không biết bao nhiêu người phải nhìn đến sững sờ ngây ngẩn.

“Thần, chúng thần, khấu kiến Đao Vương điện hạ.”

Tô Tiểu Thiên tuế tùy tính đã thành quen.

Là người đến ứng mao⁽¹⁾ với số lần ít nhất, lúc nghị sự thì đến muộn nhất, chuyện chính sự cũng không phải làm nhiều, nhưng người ta vẫn tin phục Hoàng tử này, triều thần cũng vô cùng kính nể.

Ai mà không biết, thường ngày vị điện hạ này rất ít khi ra ngoài. Giờ đột nhiên lại gặp hần ở đây, ai cũng phải sững sờ hoảng hốt.

Người được bệ hạ chọn làm Thái tử chắc chắn sẽ là vị này thôi, bao nhiêu người âm thầm muốn lấy lòng hần, nhưng mà đến cửa của Đao Vương phủ họ cũng không vào được, chứ đừng nói là gặp được đúng người.

Đối với vị Thiên tuế gia cả ngày ngồi ở “đàn thần” kia, họ vẫn luôn phải cẩn thận cân nhắc từng tí một.

Có người yên lặng nhìn biến đổi, khéo đưa đẩy trả lời một câu:

“Tâu điện hạ, vừa mới hạ triều, chúng thần hàn huyền với Thẩm đại nhân đôi câu.”

Nói xong cũng không dám ngẩng đầu, vẫn quy củ quỳ trên mặt đất.

Về mặt Tô Nguyệt Cẩm có lẽ không thích lắm, hần chăm chú đánh giá bộ trường bào mộc mạc trên người mình.

“Hôm nay ta đang cải trang, mấy người không nên làm ảnh hưởng đến sự hăng hái của ta, đứng lên hết đi.”

Đám người phía dưới không đoán được tính nết của vị gia này, thế nhưng Vương gia đã nói vậy rồi, ai còn dám quỳ yên trên mặt đất, chỉ có thể ngượng ngùng đứng lên.

Tô Thiên tuế gia cũng không nói thêm gì nữa, hần đi tới bên cạnh Thẩm Quát, vươn tay vuốt ve chạt vải thô trên người ông hai cái.

“Y phục này mua ở đâu vậy? Rất đẹp.”

Mỗi lần nhìn thấy vị gia này, da đầu Thẩm Quát lại có cảm giác tê rần rần lên được. Dù ông có nhanh trí đến đâu cũng không biết phải ứng phó thế nào, cho nên mới khiến lòng hoảng hốt.

Hơn nữa câu này bảo ông phải đáp làm sao?

Nói: Nếu ngài thích, ngày khác ta sẽ mua một bộ đưa tới cho ngài?

Hay là: Ngài thật quá tinh mắt, ta cũng cảm thấy mặc bộ này rất hay?

Hắn làm quan đã hơn ba mươi năm, tự thấy mình không phải vụng về, nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra lời thoại. Gương mặt mắc kẹt giữa khóc và cười càng thêm dị thường quái lạ.

Tô Tiêu Thiên tuế mắt ngược mắt nhìn mây bay trên trời, cũng cảm thấy đơng đầy phiền muộn.

Câu mở đầu này của hắn hình như hơi lạnh rồi nhỉ.

Hắn cũng không rành nói mấy câu kiểu xã giao như thế.

Qué Viên vẫn nói, “nhờ người ta làm việc” thì phải nói nhiều lời khách sáo, cũng không cần câu nệ điều gì, chỉ cần khen hai câu là được.

Nhưng sự thực chứng minh, kết quả của khen cũng không ổn chút nào.

“Ông theo ta lại đây, ta có việc phải thương lượng với ông.”

Hắn nghĩ mãi một hồi, cuối cùng lại quyết định dùng cách thức của riêng mình.

Nét mặt già nua của Thẩm Quát lại run lên, nhưng tốt xấu gì lời này ông vẫn còn đáp được.

Ông gật đầu liên tục nói: “Vâng, nghe Vương gia dặn dò.”

Thế là, Tô Thiên tuế gia thỏa mãn dẫn đường đi ra con hẻm đầu kia.

Thẩm Quát một đường ngoan ngoãn đi theo, hình như không phải đường về Doan Vương phủ, tâm trạng ông cũng không chắc chắn lắm.

Mở to miệng mấy lần rớt cuộc vẫn không tìm được hỏi dò một câu.

“Không biết Vương gia muốn đi đâu vậy?”

Nếu làm chuyện chính sự gì đó, vậy bộ quần áo của ông...

“Không phải đại sự gì đâu.” Tô Thiên tuế gia dừng bước lại nhìn ông.

“Chỉ muốn xin ông một bữa cơm rau dưa thôi.”

Lại là cơm rau dưa?!!

Ghi chú:

1. Đến cho có mặt (ngày xưa trong triều đến giờ mao hàng ngày - từ 5 giờ đến 7 giờ sáng - sẽ tiến hành điểm danh, ai đến thì lên tiếng đáp, gọi là ứng mao).

Chương 45

Ta Muốn Cưới Thẩm Hành

Thẩm Quát ngẫm nghĩ, là một Hoàng tử ăn ngự thiện từ nhỏ để lớn lên, chắc chắn khẩu vị của Tô Nguyệt Cẩm sẽ cực kì soi mói, không những vậy, khung cảnh xung quanh nhất định phải vô cùng tao nhã, xa hoa.

Chỉ có thể mới xứng được với thân phận hết sức tôn quý của ngài ấy. Ôm sáu mươi lượng bạc bổng lộc vừa được cấp, trong lòng ông thấp thỏm không yên, chỉ lo không trả nổi tiền cơm. Đương nhiên, làm sao ông dám để Đao Vương gia ăn một bữa cơm rau dưa được chứ, dù người ta đã nói là mời khách, bạc này vẫn ông phải giành mà trả. Khi đứng trước kinh thành đệ nhất lâu, ánh mắt lướt tới ba chữ Ngọc Cẩm Hiên, cả người Thẩm Quát đều run rẩy. Ăn xong bữa cơm này, đừng nói là bổng lộc của ông, có lẽ tiền tiết kiệm, tiền tặng quà cũng phải dùng sạch bách. Ông há miệng chân chừ, muốn nói: “Điện hạ, nghe nói nơi này đôi đầu bếp rồi, hay là chúng ta tới nơi khác thử xem.” Ngờ đâu Tô tiểu Thiên tuế không hề có ý định đi vào tòa nhà kia, mà lại vòng qua tửu lâu, đi vào ngõ nhỏ.

Đó là nơi rất nhiều dân thường tới dùng cơm, bên trong có đủ các loại quầy ăn bình dân, tiếng thét gào không ngừng văng vẳng bên tai. Đừng nói là nhà các, ngay cả cái bàn cũng vô cùng cũ nát.

Nam nhân cường tráng mặc bộ quần áo ngắn cũn trên người, thỉnh thoảng bùng phát qua lại bên cạnh họ. Mùi thức ăn nồng đậm thơm lừng tràn ngập trong ngõ hẻm, mang theo không khí náo nhiệt chỉ có ở phố phường. Thẩm Quát cứ tưởng Tô Nguyệt Cẩm chỉ đi ngang qua nơi này mà thôi, nhưng ngài ấy lại ngựa quen đường cũ đi tới trước một gian hàng cơm thịt kho. Chủ sạp là một phụ nhân trung niên hơn ba mươi tuổi, người mặc áo vải lam nhạt màu sạch sẽ, nhìn thấy họ đi tới thì vui vẻ vẫy chào, hẳn là quen biết.

“Tô tướng công đến rồi à, lâu rồi không gặp, nhanh vào trong ngồi đi.” Bà thu dọn lại bàn tận cùng bên trong, cầm khăn lau cẩn thận. “Hôm nay vẫn như trước nhé, thêm một phần canh rau xanh?”

“Ừm.” Tô Thiên Tuế hiền hòa gật đầu, “Thêm một phần móng giò, cho nhiều tương chút, hầm lửa nhỏ, lát nữa ta muốn mang về.”

Đây là khẩu vị của Thẩm Hành. Thẩm Quát ngu ngơ đứng trước cửa sạp hàng, nhiều lần day day huyết thái dương mới khẳng định lại với bản thân Thiên Tuế gia quả thật đang định “Dùng Thiện” ở nơi này.

Lần này chắc là đủ bạc rồi, nhưng mà, hấn cúi đầu nhìn trang phục trên người mình.

Chẳng lẽ Đoan Vương gia chú ý đến trang phục của ông, lo ông đến tởu lâu sẽ không thoải mái, cho nên mới đi tới nơi này? Ông có thể quay về thay đồ mà, sao lại khiến Vương gia phải ăn ở sạp hàng bên ngoài được. Như thế biết ông đang suy nghĩ điều gì, Tô Nguyệt Cẩm ung dung nhìn ông nói: “Cơm ở đây ngon hơn trong cung nhiều, chờ ăn xong khanh sẽ biết.”

Bà chủ mang cơm lên rất nhanh, hai bát cơm tẻ nóng hổi bốc khói nghi ngút được rưới một lớp tương thịt đầy, mùi tương thơm nức mũi, khiến cho người ta phải thèm nhỏ dãi.

Bát canh rau xanh hết sức bình thường, xanh biếc trong veo, thêm vài giọt dầu vừng, mùi thơm dậy khắp nơi.

“Ném thử xem thế nào.” Tô Nguyệt Cẩm cầm đũa lên, ăn rất tự nhiên, làm cho Thảm Quát cũng bỏ hết vẻ câu nệ của mình.

Một tô cơm nhà đơn giản, không xa xỉ, không tinh xảo, nhưng lại là bữa cơm thơm ngon nhất Thảm Quát được ăn trong suốt mấy ngày nay.

Tô Nguyệt Cẩm nói:

“Lâm nhị gia đã mở sạp hàng này ở kinh thành được mấy chục năm, hai người cũng có chút ít bạc, nhưng họ không muốn đổi sạp hàng thành cửa hàng. Họ không thích hầu hạ quan to hiển quý, chỉ thích ở trong ngõ hẻm không có gì đặc biệt này thôi. Thỉnh thoảng đùa vui cùng láng giềng, nói chuyện thoải mái tự nhiên. Không cần nịnh bợ ai, cũng không cần phải cố sức lấy lòng ai. Cuộc sống như thế, rất thực tế, ta thích nơi này.”

Thảm Quát vẫn hằng tưởng Đoan Vương điện hạ là một người không đáng tin cậy. Mặc dù ngài ấy có tài năng, sách lược xử lý triều chính cũng rất khiến người ta bội phục, nhưng những điều đó cũng không thể che đi sự bốc đồng trong con người ngài ấy. Con cháu Hoàng thất luôn tùy tiện, điều này vốn bắt nguồn từ thân phận quý giá ưu việt của chính họ mà thôi. Bao nhiêu người ngoài mặt khen nhau, trong lòng vẫn lạnh lẽo thêm một câu rằng, “Nếu như hấn không phải nhi tử của Thánh thượng...”

Nhưng hôm nay Thảm Quát lại cảm thấy, nếu như Tô Nguyệt Cẩm không phải là nhi tử của Thánh thượng, ngài ấy cũng vẫn sẽ sống tùy tính như lúc này, ngài ấy chỉ là, có thói quen tự làm chủ cuộc sống của mình mà thôi.

“Thật ra ta là người rất dễ chung sống.” Đột nhiên Tô Thiên Tuế nhìn ông rồi nói. Thảm Quát tán đồng gật đầu. Đúng là Vương gia hiền hòa hơn so với ông tưởng tượng. “Hơn nữa, ta cũng rất biết chăm sóc người khác.” Thảm Quát lại gật đầu.

“Vì thế nếu A Hành gả cho ta, ngày tháng trôi qua đương nhiên sẽ vô cùng thư thái.” Đầu Thảm Quát theo quán tính lại gật xuống. Tâm tình của Tô Tiểu Thiên Tuế cực kì phấn khởi nhìn ông.

“Gần đây ta đang định thổ lộ, nhưng A Hành cứ không muốn gặp ta, cho nên ta mới tính sử dụng ít thủ đoạn nhỏ, cần khanh phối hợp.”

Ngài có thể nói chuyện tự nhiên hơn chút nữa không? Nước mắt Thảm Quát lăn chã nhìn Đoan Vương điện hạ đối diện: “Cái này, việc này...”

“Việc này không khó.” Hấn cười như tranh, “Ông chỉ cần thuyết phục A Hành đến quý phủ của ta làm cơm là được.” Hấn chỉ cần thời gian để làm cho nàng cảm động mà thôi.

Thảm Quát không biết phụ thân nhà người ta có phải trải qua những việc này hay không, nhưng ông thật sự quá phức rồi. Nào có phụ thân nhà ai lại liên hợp với “người ngoài” đi tính kế nữ nhi của mình.

Hơn nữa, ông nghiêm mặt nói: “Điện hạ, trước đây A Hành từng có hôn sự với con nhà Thừa tướng, chắc ngài đã từng nghe qua. Tuy Thảm Quát chỉ là một lễ quan nho nhỏ, nhưng thần không hề có lòng dạ trèo cao. Tính tình Hành lỗ mãng, không biết cách xử sự khôn khéo, để nó làm thiếp sẽ gây ra rất nhiều phiền toái cho ngài.”

Thật lòng ông chẳng muốn vào một ngày nào đó, mình nhận được tin tức rằng, trong cơn tức giận khuê nữ nhà mình đã đánh chính phi, hoặc là đốt luôn hậu viện Vương phủ.

Ông cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi, không chịu nổi những dằn vặt như vậy nữa. Dường như đã sớm đoán được lý do này, Tô Thiên Tuế chống cằm, rất thản nhiên đáp lại: “Đúng là A Hành không thể làm thiếp được, cho nên ta muốn nàng làm thê tử của ta.” Thảm Quát nghĩ, có lẽ ông lớn tuổi quá rồi, tai điếc luôn rồi, nên trở về uống thuốc thôi. Cái này là chuyện không thể nào.

Tô Thiên Tuế đưa tay lên giúp ông lau mồ hôi trên thái dương, không khuyên tiếp mà lại kể với ông một câu chuyện khác. Giữa hẻm nhỏ ồn ào, không ai nghe được công tử tuần tú với vẻ mặt dụi dàng kia đang nói điều chi, họ chỉ biết người đàn ông trung niên gầy yếu kia khiếp sợ nhìn lại hấn, một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh lại.

Thảm Quát mang theo một suất cơm thịt heo về nhà, Thảm Hành đang ngồi xếp bằng dưới tàng cây thoải mái nhai đậu phộng. Nhìn thấy ông tới gần thì nghiêm mặt hỏi: “Cha lại đi ăn cơm rau dưa à? Sao quay về sớm thế? Có gói đồ ngon mang về không cha?” Thảm Quát nhìn đậu phộng chưa kịp lau sạch trên mặt khuê nữ nhà mình, gật gật đầu, mặt mày quái dị nói: “Có mang, không phải con thích ăn cơm móng giò nhất à?”

“Cơm móng giò à!!!” Nàng vui vẻ reo lên, nhảy tới, thỏa mãn nói: “Con thích ăn cái này nhất, sao cha biết cho thêm nước tương thế?”

Ông không biết, là một người khác biết. Hình như ông cũng chưa từng chú ý xem nữ nhi mình thích điều gì. Thảm Quát suy tư nhìn Thảm Hành.

“Con thích là tốt rồi.”

“Trưa ngày mai, con tới Đoan Vương phủ một chuyến đi, Vương gia muốn con qua làm cơm.”

Làm, làm cơm?! Thảm đạ̣i tiểu thư khó khăn nuốt miếng cơm xuống cổ, suýt nữa thì nghẹn chết...